יום **ה'**, **ראש חודש חשון** תשס"ב (**18** באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ל'** ב**תשרי**, **הוא היום השני של ראש חודש *משון*:**

=זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!= [תהלים קי"ח 24]

קשה לכתוב מלים אלה בימים שהבלתי-יאומן הופך להיות ה"נורמה".
ואולם אנו מצווים לחיות. ולנטוע. ולבנות.

חודש **חשון** הוא החודש השני למניין בריאת העולם והשמיני למניין יציאת מצרים.
במדרש אמרו: מפני שבחודש זה התחיל ה**מבול** (בשנת 1656 לברה"ע), כך נגזר עליו שיהא בו מטר וגשם למכביר.

חשון נקרא גם **מר-חשון** מפני כמה טעמים:
1) טעם אחד - שבחודש זה אין שום חג ואין בו שמחה. אבל היו בו כמה צרות רעות ומרות לישראל, שאל חלקם נתייחס במשך החודש. אך בראש וראשונה, בחודש הזה נפרע הקב"ה מדור המבול, ושטף עולם ומלואו – ונשאר רק נח ומשפחתו. על כל זה ועוד, נקרא בפרשת השבוע השבת, פר' "**נח**".
לכן, קוראים את החודש הזה **מרחשוון** – חודש שהיה מר ורע לישראל.
אך, נכנסה אתמול עוד סיבה – מטעם זה – לקרוא לחודש זה **מר**-חשון, עם הירצחו של רחבעם עמיקם זאבי, הי"ד, שר בממשלת ישראל. זאבי מסר את נפשו לבניית העם והארץ גם בחייו וגם במותו. ראשי התיבות של שמו: **ז**אבי, **ר**חבעם **ע**מיקם – אותיות "**זרע**", מזכירים את הפסוק: "**וירא ה' אל אברם ויאמר ל**זרעך אתן את הארץ הזאת**...**" [בראשית י"ב 7] יהא זכרו ברוך.

2) טעם שני – ועיקר: קוראים לו מרחשוון על-שם המים – הגשם שהעולם צמא לו ומצפה אליו בחודש זה. מר – פירושו, טיפת מים, שנאמר: "**הן גוים כמר מדלי**..."[ישעיה מ' 15]

***

כאמור, קוראים על נח והמבול בפרשת השבוע. רש"י מציין שנח – בונה את התיבה למשך 120 שנה, ולמרות אמונתו בדבר ה' – לא נכנס לתיבה עד שהגשם התחיל לרדת. ומסבירים כך דרך המשל: עיר אחת סבלה קשות מבצורת. בבתי כנסיות שהיו בעיר התפללו תושבי העיר לגשם, אך לשוא. דמעותיהם ותפילותיהם לא הצליחו לפתוח את שערי השמיים הנעולים בפניהם, ולמשך חודשים ארוכים לא ירד גשם. פנו אל רב העיר לעצה. "הגישה שלנו עד כה", אמר, "לוקה בשני דברים: בטחון ואחדות. כל פרנס חייב להבהיר לקהילתו את הצורך להאמין. כאשר נהיה מאוחדים ונחזק את בטחוננו בבורא העולם, הוא בוודאי יענה לתפילותינו!"
עם זאת, הרב הציע להקהיל את כל העם – אנשים, נשים וטף – בַמקום אחד לתפילה מן הלב. והוסיף: "אם נעמוד בשני תנאים אלה – אחדות ובטחון – אף אחד לא ייצא מהמקום הזה יבש!" כיוון שלא היה מקום אחד גדול דיו לכל הקהל, החליטו להתפלל בשדה סמוך לעיר. כו-ו-ולם הגיעו וחיכו לרב להתחיל את התפילה. הרב ניגש לבמה, הסתכל אל הציבור המכובד והחל מנענע בראשו. וירד מהבמה. "זה לא יעבוד", אמר. שאלו אותו, "אך למה לא? הרי כולם הגיעו – אם לא היו מאמינים, למה היו באים - מה גם שזה יום עבודה?" "לא", אמר הרב בצער, "הסתכלתי אל כל האסיפה הקדושה הזאת. לא היה אחד שהגיע עם מטריה או מגפיים..."

כניסת השבת (ב"ש): 16^{43}

צאת השבת (ב"ש): 17^{40}

יום נעים ושבת שלום!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל